

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
ROCKET

JO NESBO Ο ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Οι τσιρίδες την καλούσαν. Σαν ηχητικές λόγχες διαπερνούσαν κάθε άλλο νυχτερινό θόρυβο στο κέντρο του Όσλο: τον σταθερό βόμβο των αυτοκινήτων έξω από το παράθυρο, τις μακρινές σειρήνες που άλλοτε ακούγονταν κι άλλοτε έσβηναν, τις καμπάνες της εκκλησίας που μόλις είχαν αρχίσει να χτυπούν παραδίπλα. Έβγαινε για κυνήγι τη νύχτα, πριν από την ανατολή του ήλιου. Έσυρε τη μύτη της στον βρόμικο μουσαμά του δαπέδου καταγράφοντας και ταξινομώντας τις μυρωδιές με ταχύτητα αστραπής. Τρεις κατηγορίες: βρώσιμες, απειλητικές και αδιάφορες για την επιβίωσή της. Η ξινή μυρωδιά της γκριζας στάχτης· η ζαχαρένια γεύση του αίματος σ' ένα κομμάτι βαμβάκι· η πικρή δυσσομία της μπίρας απ' το αναποδογυρισμένο καπάκι μιας Ρίνγκνες· τα μόρια του θείου, του νιτρικού καλίου και του διοξειδίου του άνθρακα που είχαν ελευθερωθεί από τον άδειο κάλυκα μιας σφαίρας 9x18 mm – γνωστής απλώς και ως Μακάροφ, από το όνομα του όπλου στο οποίο πρωτοχρησιμοποιήθηκε αυτό το διαμέτρημα. Ο καπνός από ένα αποτσίγαρο που σιγόκαιγε ακόμη, με χρυσό φίλτρο και μαύρο χαρτί, που είχε απάνω του τυπωμένο το εθνόσημο της Ρωσίας, έναν δικέφαλο αετό. Ο καπνός ήταν βρώσιμος. Κι επίσης: μυρωδιά από αλκοόλ, δέρμα, λίπος, άσφαλτο. Ένα παπούτσι. Το μύρισε. Κι αποφάσισε ότι δεν ήταν τόσο εύκολο να φαγωθεί όσο το μπουφάν στην ντουλάπα, που μύριζε πετρέλαιο και σάπιο ζώο. Ο εγκέφαλός της συγκεντρώθηκε στο πώς θα μπορούσε να ξεπεράσει αυτό που της έφραζε τον δρόμο. Είχε προσπαθήσει κι απ' τις δυο μεριές αλλά, παρόλο που ήταν μόνο είκοσι πέντε εκατοστά και ζύγιζε λιγότερο από μισό κιλό, της ήταν αδύνατον. Το εμπόδιο ήταν πεσμένο στο πλάι, με την πλάτη του στον τοίχο, φράζοντας την είσοδο της τρύπας που οδηγούσε στη φωλιά της,

όπου τα οκτώ νεογέννητα, τυφλά και άτριχα μωρά της τσίριζαν ολοένα και πιο δυνατά αποζητώντας τα στήθη της. Το βουνό από κρέας μύριζε αλάτι, ιδρώτα και αίμα. Ήταν ένας άνθρωπος. Ένας ζωντανός άνθρωπος· τα ευαίσθητα αυτιά της διέκριναν τους αδύναμους χτύπους της καρδιάς του κάτω από τις πεινασμένες τσιρίδες των νεογνών της.

Φοβόταν, μα δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να ταΐσει τα παιδιά της. Αυτό υπερέβαινε οποιονδήποτε φόβο, οποιαδήποτε άλλη προσπάθεια, οποιοδήποτε άλλο ένστικτο. Στάθηκε λοιπόν με τη μύτη της στο πάτωμα και περίμενε να βρει μια λύση.

Οι καμπάνες της εκκλησίας χτυπούσαν τώρα μαζί με την καρδιά του. Ένας χτύπος, δύο, τρεις, τέσσερις...

Εντέλει, άνοιξε το στόμα της κι έδειξε τα δόντια της: δόντια αρουραίου.

Ιούλης. Σκατά. Δεν είναι να πεθαίνεις Ιούλιο. Τι είναι αυτό που ακούω, καμπάνες; Λες να υπήρχε παραισθησιογόνο στις γαμημένες τις σφαίρες; Εντάξει, εδώ τελειώνουν όλα. Και λοιπόν, τι μ' αυτό; Τι εδώ τι εκεί. Τι τώρα τι μετά. Δεν μου άξιζε όμως να πεθάνω Ιούλη μήνα. Με τα πουλάκια να κελαηδούν, τα ποτήρια να τσουγκρίζουν, τα γέλια να φτάνουν στ' αυτιά μου απ' τον ποταμό Άκερ. Με όλη αυτή τη χαρά του καλοκαιριού έξω απ' το παράθυρο. Δεν μου άξιζε να βρίσκομαι τέζα στο πάτωμα σε μια μολυσμένη τρώγλη για πρεζόνια, με μια ολοκαίνουργια οπή στο σώμα μου απ' όπου ξεχύνονται τώρα όλα: η ζωή μου, τα δευτερόλεπτα, οι μηνήμες όσων με οδήγησαν εδώ. Τα μεγάλα και τα μικρά, ένα κάρο συμπτώσεις, πράγματα που επέλεξα μόνο κατά το ήμισυ εγώ. Αυτό είναι λοιπόν όλο; Αυτό είμαι εγώ, αυτό είναι η ζωή μου; Δεν έκανα σχέδια εγώ; Φυσικά κι έκανα. Και να τα τώρα, ένας σάκος σκόνη, ένα ανέκδοτο τόσο σύντομο, που θα προλάβαινα να το πω ολόκληρο πριν σωπάσουν οι κολασμένες αυτές καμπάνες. Πανάθεμα. Ποτέ δεν μου 'παν ότι πονάει τόσο όταν πεθαίνεις. Μπαμπά, είσαι εκεί; Μη φεύγεις, όχι ακόμη. Άκουσέ με, θα σ' το πω το ανέκδοτο: Με

λένε Γκούστο. Έχω φτάσει τα δεκαεννιά. Ένας κακός άνδρας, εσύ, πήδηξες μια κακιά γυναίκα κι εννιά μήνες αργότερα, τσουπ!, εμφανίστηκα εγώ και με δώσατε για υιοθεσία πριν καλά καλά προλάβω να πω τη λέξη «μπαμπάς». Κι όσο εγώ τα έκανα λίμπα όσο πιο πολύ μπορούσα, τόσο εκείνοι με τύλιγαν ακόμα πιο ασφυκτικά με τη στοργή τους και με ρωτούσαν τι χρειαζόμουν για να ηρεμήσω. Παγωτάκι; Πού να ΄ξεραν ότι άνθρωποι σαν εσένα κι εμένα καταλήγουν μια μέρα πυροβολημένοι, πατημένοι σαν παράσιτα, ότι μεταδίδουμε μολύνσεις κι αποσύνθεση κι ότι, αν μας δινόταν η ευκαιρία, θα πολλαπλασιαζόμασταν σαν τους αρουραίους... Δικό τους το φταίξιμο και μόνο. Ήθελαν όμως κι αυτοί ανταλλάγματα. Όλοι κάτι θέλουν. Ήμουν δεκατριών όταν πρωτοείδα στα μάτια της θετής μου μητέρας αυτό που ήθελε.

«Τι όμορφος που είσαι, Γκούστο» μου είπε. Είχε μπει στο μπάνιο. Είχα αφήσει την πόρτα ανοιχτή χωρίς ν' ανοίξω το ντους για να την πιάσω απροετοίμαστη. Στάθηκε στην πόρτα ένα δεύτερο παραπάνω απ' ό,τι έπρεπε κι ύστερα ξαναβγήκε. Κι εγώ έσκασα στα γέλια γιατί είχα καταλάβει τι ήθελε. Αυτό είναι το ταλέντο μου, μπαμπά: ξέρω τι θέλουν οι άνθρωποι. Από σένα το πήρα άραγε; Ήσουν κι εσύ έτσι; Όταν έφυγε, κοίταξα τον εαυτό μου στον μεγάλο καθρέφτη. Δεν ήταν η πρώτη που μου έλεγε πως ήμουν όμορφος. Ήμουν πολύ πιο αναπτυγμένος από τ' άλλα αγόρια: ψηλός, λεπτός, με φαρδιούς ήδη ώμους, γεμάτος μύς. Με γυαλιστερά κατάμαυρα μαλλιά, λες κι όλο το φως του κόσμου φέγγιζε πάνω τους. Ψηλά ζυγωματικά. Τετράγωνο πιγούνι. Μεγάλο, άπληστο στόμα με χείλια γεμάτα, σαν κοριτσιίστικα. Λείο, σκούρο δέρμα. Σχεδόν μαύρα μάτια. Ένα παιδί στην τάξη μ' είχε πει κάποτε «σκατοαρουραίο». Ντίντρικ νομίζω τον έλεγαν. Πήγαινε για σολίστ κλασικού πιάνου. Ήμουν δεκαπέντε ετών και το είπε φωναχτά: «Αυτός ο σκατοαρουραίος ούτε να διαβάσει δεν μπορεί καλά καλά».

Εγώ απλώς γέλασα. Ήξερα πολύ καλά γιατί το είχε πει. Ήξερα πολύ καλά τι ήθελε: την Καμίλα, με την οποία ήταν κρυφά ερωτευμένος και η οποία

ήταν ολοφάνερα ερωτευμένη μαζί μου. Στο πάρτι της τάξης είχα χιώσει το χέρι μου κάτω από την μπλούζα της για να δω τι έκρυβε εκεί μέσα. Τίποτα το ιδιαίτερο. Το είχα αναφέρει σ' έναν δυο φίλους και κάπως πρέπει να το πήρε και το αυτί του Ντίντρικ, ο οποίος αποφάσισε να με βάλει στη θέση μου. Οπότε πήγα κι εγώ στον Τούτου στο κλαμπ Εμ-Σι, για τον οποίο διακινούσα λίγο χασίς στο σχολείο, και του εξήγησα ότι, αν ήταν να κάνω τη δουλειά του σωστά, χρειαζόμουν τον απαραίτητο σεβασμό. Ο Τούτου είπε ότι θα κανόνιζε τον Ντίντρικ. Ο Ντίντρικ δεν μας εξήγησε πώς κατάφερε να μαγκώσει τα δυο του δάχτυλα στον πάνω μεντεσέ της πόρτας της τουαλέτας των αγοριών, αλλά εμένα δεν με ξαναφώναξε ποτέ πια «σκατοαουραίο». Και, ναι, φυσικά και δεν έγινε ποτέ σολίστ του πιάνου. Γαμώτο! Πονάω λέμε! Όχι, μπαμπά, δεν χρειάζομαι παρηγοριά, τη δόση μου χρειάζομαι. Μια τελευταία δόση και θα φύγω απ' αυτόν τον κόσμο ήσυχος. Να τες πάλι αυτές οι καμπάνες. Μπαμπά;

Τρία χρόνια έχουν περάσει από τότε που ο πρώην επιθεωρητής Χάρι Χόλε απέδρασε στο Χονγκ Κονγκ για να ξεφύγει από τα τραύματα της προσωπικής και της επαγγελματικής του ζωής στο Όσλο. Επιστρέφει τώρα για να ερευνήσει μια δολοφονία, η υπόθεση όμως έχει ήδη κλείσει. Ο Γκούστο ο πρεζάκις σκοτώθηκε στη διάρκεια κάποιου καβγά για ναρκωτικά και ο φερόμενος ως δολοφόνος του έχει ήδη συλληφθεί. Είναι ο Όλεγκ, ο γιος της μεγάλης του αγάπης της Ράκελ, ό,τι κοντινότερο έχει σε γιο.

Έτσι ξεκινά η πιο μοναχική και πιο προσωπική έρευνα του Χάρι Χόλε. Τα ίχνη των ναρκωτικών, του αίματος και των μυστηριωδών εξαφανίσεων οδηγούν σ' έναν άντρα για τον οποίο κανείς δεν θέλει να μιλήσει, έναν άντρα που κυριαρχεί στους νυχτερινούς δρόμους του Όσλο, τον φαντομά.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ
30 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Είτε είστε φαν του Χάρι Χόλε είτε τώρα ξεκινάτε τη σειρά των βιβλίων του, ο Φαντομάς θα σας αποζημιώσει. Το καθηλωτικό σασπένς και ο έντονος ρυθμός της δράσης θα σας κρατήσουν άγρυπνους.

Oprah.com

Βαθιά συγκινητικό... Η πιο προσωπική υπόθεση του Χάρι Χόλε, όπου τα πατρικά αισθήματα του ήρωα θολώνουν την κρίση του και την ανάγκη του να αποκαλύψει την αλήθεια.

Publishers Weekly

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-0733-7

9 786180 307337

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80733